

УЧЕНИЦИ СПЕЧЛИХА ПРОЕКТ ЗА ДЕТСКА ПЛОЩАДКА В ДВОРА НА ХРАМ "СВ. ПРОРОК ИЛИЯ"

Нашите приятели от **105 СОУ "Атанас Далчев"**, под ръководството на техните чудесни ръководителки Снежана Плачкова и Нина Серкова, подготвиха и спечелиха проект за детска площадка в нашия храм ! Православното братство при храм "Св. пророк Илия" най-сърдечно благодари и поздравява целият клуб по филантропия, чийто проект е достойно оценен от Столична община като най-добра младежка практика за доброволческа инициатива!

С благословията на протоерей Емилиян Костадинов и протоерей Димитър Москов , площадката ще се направи в двора откъм булевард Цветан Лазаров.

Учениците от 105 СОУ "Атанас Далчев" от месец януари 2015 г., посещават и активно участват като доброволци в Социалната кухня в двора на храма. За крратко време те имаха възможността да се запознаят с всички дейности на Православно братство при храм "Св. пророк Илия". През месец март съвместно с тях се осъществи и кампанията **"Подари одеяло - дари топлина"**.

6 НЕДЕЛЯ СЛЕД ПАСХА- НА СЛЕПИЯ

И като минаваше, видя един човек, сляп от рождение. Учениците Му Го попитаха и казваха: Рави, кой е съгрешил, тоя или родителите му, за да се роди сляп?

Иисус отговори: нито тоя е съгрешил, нито родителите му, но това биде, за да се явят делата Божии върху му.

Аз трябва да върша делата на Тогова. Който Ме е пратил, докле е ден; настъпва нощ, когато никой не може да работи, докле съм в света, светлина съм на света. Това като каза, плюна на земята, направи калчица от плюнката и намаза с нея очите на слепия, и му рече: иди се умий в къпалнята Силоам (което значи: пратен). Той отиде, умие се и се върна прогледал.

А съседите и ония, които го бяха виждали по-преди, че беше сляп, думаха: не е ли този, който седеше и просеше?

Едни думаха: този е, а други: прилича на него; той пък казваше: аз съм.

Тогава го питаха: как ти се отвориха очите?

Той отговори и рече: един Човек, Който се нарича Иисус, направи калчица, намаза очите ми и ми рече: иди в къпалнята Силоам и се умий. Отидох, умих се, и прогледах.

Те пък му рекоха: де е Той? Отговори: не зная.

Тогава заведоха при фарисеите човека, който беше по-преди сляп.. А беше събота, когато Иисус направи калчицата и му отвори очите. Питаха го също и фарисеите, как е прогледал.

Той им рече: тури ми калчица на очите, и се умих, и гледам.

Тогава някои от фарисеите думаха: Тоя Човек не е от Бога, защото не пази събота. Други думаха: как може грешен човек да върши такива чудеса? И произлезе помежду им разпра.

Казват пак на прогледалия слепец: ти какво казваш за Него, задето ти отвори очите? А той рече: пророк е.

Но иудеите не повярваха за него, че е бил сляп и прогледал, докато не повикаха родителите на самия прогледал. и ги попитаха, думайки: този ли е вашият син, за когото вие казвате, че се родил сляп? А как сега вижда?

Родителите му отговориха и им рекоха: знаем, че този е нашият син и че се роди сляп; а как сега вижда, не знаем, или кой му е отворил очите, ние не знаем. Той сам е пълнолетен; него попитайте; нека сам говори за себе си. Това казаха родителите му, понеже се бояха от иудеите; защото иудеите се бяха вече сдумали да отлъчат от синагогата оновова, който Го признае за Христа. Затова и родителите му казаха: той е пълнолетен; него попитайте.

Тогава повикаха повторно човека, който преди беше сляп, и му казаха: въздай Богу слава; ние знаем, че Тоя Човек е грешник.

Той отговори и рече: дали е грешник, не зная; едно зная, че бях сляп, а сега виждам.

Пак го попитаха: какво ти направи? Как ти отвори очите?

Отговори им: казах ви вече, и не чухте; какво пак искате да чуετε? да не би и вие да искате да Му станете ученици?

А те го изхокаха и рекоха: ти си Негов ученик; а ние сме Моисееви ученици.

Ние знаем, че на Моисея е говорил Бог; а Тогова не знаем откъде е.

Отговори човекът и им рече: това е и чудното, че вие не знаете, откъде е, а ми отвори очите.

Ние пък знаем, че Бог не слуша грешници; но, който почита Бога и върши волята Му, тогава слуша.

Открай век не се е чуло, някой да е отворил очи на слепороден.

Ако Той не беше от Бога, не можеше да направи нищо.

Отговориха му и рекоха: ти цял в грехове си роден, и ти ли нас учиш? И го изпъдиха вън. Иисус чу, че го изпъдили вън и, като го намери, рече му: ти вярваш ли в Сина Божий? Той отговори и рече: кой е, господине, та да повярвам в Него? Иисус му рече: и видял си Го, и, Който говори с тебе. Той е. А той рече: вярвам. Господи! И Му се поклони.
(Йоан 9:1-38)

КАК СЕ ПОСТИГА ХАРМОНИЯ В СЕМЕЙСТВОТО

1. Християнско семейство

Според него малките различия в характерите не само не са пречка за съгласието, но даже спомагат за създаването на едно хармонично семейство. „При автомобиля – казва той – са задължителни и газта, за да върви, но и спирачката, за да спира. Ако автомобилът имаше само спирачка, нямаше да може да се помръдне, а ако имаше само скорости, нямаше да може да спре.“ (1)

Старецът дори намира, че „съпрузите с различни характери могат да са по-полезни и при възпитанието на децата. Единият е малко по-строг, другият казва: „Остави децата малко свободни“. Ако и двамата са прекалено строги, ще загубят децата си. Ако и двамата ги оставят свободни, също ще ги загубят. Докато по този начин и децата намират едно равновесие“. Уподобявайки съпрузите на две „нерендосани дъски“ светецът посочва и начина за тяхното „пасване“ – да бъдат рендосвани с „едно и също ренде“. Което ще рече, че ако имат един общ духовник, на когото да се изповядват, той на всеки от тях ще посочва неизправностите, за да постигнат съгласие, независимо от своите различия.(1)

Наред с личностните различия, старецът Паисий посочва и още един тип различия, вложени от Твореца в двата пола. „Бог всичко е наредил премъдро – казва той, – с едни дарования е надарил мъжа, с други жената. На мъжа е дал мъжество, за да се справи с трудностите и за да му се подчинява жената. Ако би дал и на жената същото мъжество, семейството нямаше да

може да се задържи“. Отецът продължава: „В Свещеното Писание се казва: „Мъжът е глава на жената“ (Еф. 5:23). Тоест Бог е наредил мъжът да властва над жената. Да властва жената над мъжа – това е хула против Бога!“. Обаче старецът със съжаление констатира, че „хората не зачитат тази Божия наредба и не разбират онова, за което се говори в Евангелието“. Някои мъже искат жените им да се страхуват от тях в буквалния смисъл на думата. Жените пък искат равенство във всичко и на всяка цена.(1)

„Равенството с мъжете, което искат жените – разсъждава светогорецът – може да важи само до известна степен. Днес между жените, понеже ходят на работа и гласуват, навлезе един нездрав дух и си мислят, че са равни на мъжете. Разбира се, душите са едни и същи по естество. Но когато мъжът не обича жена си и жената не уважава мъжа си, в семейството се получават сцени. Едно време считаха за тежко провинение жената да противоречи на мъжа си“. В подкрепа на казаното от стареца ще приведа една поговорка, която неотдавна чух от една възрастна жена: „Мъжът кога гълчи – жената да мълчи“. Очевидно е, че и у нас в недалечното минало християнският морал, семейните отношения са били на тези основи, на които иска да ги постави и светогорският монах. Веднъж някой го попитал: „Отче, какво най-силно съединява мъжа с жената?“ Той отговорил: „Чувството за благодарност. Единият обича другия заради това, което онзи му дава. Жената дава на мъжа доверието си, отдадеността си, послушанието си. Мъжът дава на жената сигурността, че може да я закриля. Жената е стопанката на дома, но и голямата прислужница. Мъжът е управителят на дома, но и хамалинът“.(1)

И все пак, за да успеят в това, те – по думите на стареца – трябва „да се обичат с чиста и непорочна любов“.

Какво ще рече това? Става дума за „искрената любов, която се намира в духовното благородство, в жертвеността, а не лъжовната, светската, плътската любов. Ако има любов, жертвеност, винаги единият ще влиза в положението на другия, ще го разбира, ще му съчувства. А когато човек приема в състрадащото си сърце своя ближен, тогава приема в себе си Христа, Който го изпълва в неизказано веселие“. Това е дълбокото убеждение на стареца Паисий. Докато (пак според него) „плътската любов съединява външно светските хора и то само доколкото са налице светските качества, а когато тези качества престанат да съществуват (поради старост, болест, бедност и пр. – б.а.), тя ги разделя, тъй че и те се погубват. Докато когато има духовна любов, ако случайно единият от съпрузите изгуби светските си качества, това не само не ги разделя, но ги съединява още повече“.(1)

Това разграничаване на истинската, християнската, божествената любов и нейната фалшива двойница, щедро възпяваната в света, е много важно. Наблюдението на светогореца е безусловно точно. Но още по-добър богословски изказ на този въпрос прави архим. Рафаил (Карелин). Той пише: „Страстта и любовта са противоположни едно на друго явления, макар нерядко да наричат страстта любов. Любовта търси общуване с този, когото обича, но по пътя на самоотдаването. В любовта винаги има готовност за жертвеност и радост, ако тази жертва бъде приета. Страстта търси не общуване, а поглъщане, тя е винаги агресивна, търси своето“.(1)

Затова в страстта се съдържа скрит потенциал на жестокост. От време на време тази жестокост изплува навън... Страстта е илюзорно състояние, тя сякаш е празна отвътре, прилича на сапунен мехур,менящ цветовете си на слънцето, от който след миг остава само

мокро петно. Затова развратникът (и респективно този, който търси в съпругеските отношения предимно „плътска любов“ – б.а.) е дълбоко нещастен“.(1)

И не на последно място – за опазването на мира в семейството е безусловно необходимо много търпение. Веднъж някой запитал отец Паисий:

– Отче, как да се отнасям в другия, когато той е нервиран?

– С търпение? – отговорил старецът.

– А ако нямам търпение?

– Да отидеш да си купиш! Продават в супермаркета!... Виж, когато другият е ядосан, каквото и да му кажеш, няма резултат. Най-добре в момента да замълчиш и да си казваш наум Иисусовата молитва.

„За да може човек да постъпва по този начин – продължава светогорецът, – ще му е много полезно да мисли за това, че Христос се е пожертвал за нашите грехове и търпи всички ни – милиарди човеци, макар че самият Той е безгрешен. Докато ние, когато се измъчваме от недостатъците на другите, изкупуваме собствените си грехове. Добрият Бог така е наредил нещата, че единият с дарбата, която притежава, да помага на другия, а с недостатъка, който има, да се смирява пред него“.(1)

Изпитанията на взаимната любов и търпение едва ли подминават някой дом. Неслучайно се казва: „Няма комин без пушек“. Но идват и нови проблеми, когато съпрузите станат родители. И отново те са в ролята на начинаещи, на „учещи се в движение“. Защото колкото и човек да е чел, колкото и да са му разказвали, никога не може да предвиди всичко, което го чака като родител. Особено с първото дете, когато всичко е за първи път. Тук е потребно още повече внимание и старание, защото залогът става още по-голям – отговорността за развитието на една душа по възможно най-добрия начин. А в тази насока пречат много неща- незнанието, невниманието, лошото влияние на света, отношенията между съпрузите (ако не са достатъчно добри). Затова и тук духоносните старци ни дават полезни наблюдения и наставления (1).

2. Писмо до женен брат от презвитер Дионисий Тацис

“Искам, обични брате, да изложа пред тебе личното си мнение по въпроса, който те занимава, тоест, различните проблеми на семейния живот. Ние и двамата имаме опит, нали и аз се ощастливих да имам семейство, и то голямо. Затова вярвам, че няма да възприемеш думите ми като безпочвена и суха проповед, но като думи на любов и съчувствие, чиято цел е да посочат пътища за разрешаване на проблемите, възникващи в брака. (2)

Известно е, че и сред вярващите хора се срещат нещастни бракове. Младите, които от деца са посещавали катехизаторски училища, имали са духовници и никога не са се отдалечавали от Църквата, встъпвайки в брак, се сблъскват с трудности, особено след две-три години съвместен живот. Важен е и проблемът за съпругеските отношения и раждането на деца. Този проблем е твърде остър поради различните гледни точки към него, понякога диаметрално противоположни, и поради сблъскването на двете категории твърдения на богословите.(2)

. Анна

Сред тях има сурови и непреклонни, които подчертават, че целта на брака е изключително раждането на деца, и забраняват съпружеската близост. Има и по-снизходителни, имащи личен семеен опит, или достигнали известна духовна зрелост в резултат на подвижнически живот в манастир, където приемат женените с любов и разбиране.(2)

Повярвай ми, брате, че в днешно време няма недостиг на теории. Писано е много, твърде много. Тази тема е анализирана от талантиливи писатели, богослови – духовници и миряни, но съгласие между тях по отношение на практиката по този въпрос няма. Многото различни мнения не само, че не оказват съществена помощ, но напротив – още повече объркват нещата и отравят живота на живеещите в брак. Затова трябва най-вече да се вслушваме в утешаващия глас на Църквата, говореща най-вече чрез духовниците, както и да четем статии и книги, предоставящи съответното решение във всеки отделен случай. Трябва да се отбележи, че един и същи проблем не допуска едно и също решение, или по-точно казано, има много начини за решаването му.(2)

Следващите съображения, брате, няма да разрешат неразрешимото, но и няма да долеят масло в огъня. Те само засягат някои проблеми, които може би са възникнали у тебе, поради други необмислени и невнимателни възгледи. Ще ти напомня, че тези мисли са чисто лични, и ти можеш спокойно да ги отхвърлиш, ако намериш, че са безпочвени, или противоречат на твоето духовно устройство. Преди всичко, не искам да поставям нови проблеми. Прости ми, че ти пиша набързо. Не забравяй, че в дома на един многодетен баща никога няма тишина, поради множеството неща, които се вършат. Пиша ти с любов и се надявам, че твоята любов ще ми прости.(2)

1. Избралите семейния живот са поели върху себе си множество задължения. Те сами затрудняват пътя си към рая с различни завои, докато неженените се изкачват по преките планински пътеки. Съпрузите са свързани с любов. Тук вероятно трябва да кажем, че християните обикновено се запознават чрез нечие посредничество. Затова преди брака взаимните им чувства не успяват да се развият. Това означава, че самият брак трябва да развива любовта, а не да я охлажда.
2. В брака от двамата съпрузи се изисква разсъдителност. За съжаление много често се

случва така, че бракът прави живота на съпрузите мрачен, тъй като те са получили такова възпитание, което е извратило съзнанието и съвестта им. Такива двойки бързо се развеждат.

3. У много хора се създава впечатлението, че бракът означава само плътски удоволствия и нищо повече. Такива хора се отнасят към семейните с някакво презрение. Поведението им предизвиква страшни потресения в душата на семейния човек, който трябва да носи този кръст на духовно мъченичество. В брака не е позволено да говорим леекомислено за забранени плътски наслаждения. С това не искам да подсказва, че семейните хора са невъздържани и ненаситни, защото и при тях има духовни спирачки, и те се въздържат. Но не е лесно да говорим за принудително въздържание, което може да продължи с години. В такъв случай започваме да търсим нещо извън брака. Това разбират и под него могат да се подпишат повечето семейни хора, които често изпитват по-силни изкушения от монашествашите. Мисля, че благоразумният християнин ще положи добро начало, ако прекарва във въздържание времето на постите. Това много ще му помогне в духовния живот.
4. Наградата на брака е раждането на деца. Но има двойки, при които това е невъзможно. Кой може да разреши мъчителния въпрос, възникващ у тези хора: могат ли да имат съпружески отношения, или не? Не трябва ли в брака да следват безбрачието? Много ми е трудно да приема такива крайни възгледи. Виждам, че това е неизпълнимо, поне за преобладаващото множество женени.
5. Невъзможно е подробностите на семейния живот да се устройват от трети човек. Осведомеността на приятелите позволява да се избегнат трагичните и смешните ситуации. Но стремежът на някои да дават съвети, когато никой не иска това от тях, е напълно неприемлив и трябва да го възпираме. Тук се допуска обичайната грешка: на всички се дава един и същи съвет и се забравя, че в света няма двама еднакви хора с еднакви характери и нужди.
6. Бракът на християните трябва да бъде здрав. Боя се, че някои светски хора ни превъзхождат в любовта, тоест, те са свързани помежду си по-здраво от нас, християните, често, безразлични и равнодушни.
7. Съображението, че трябва да имаме деца заради разрешаването на демографския проблем на страната, няма никакво значение. Никой родител не мисли така, тоест, не създава деца заради увеличаването на броя на населението на страната, или за да служат в армията и да защитават сигурността на родината. Такива неща могат да говорят само старите ергени, но не и семейните хора, които знаят, че бракът има за цел и раждането на деца, защото такава е Божията воля и тяхната собствена, и те се молят децата им да станат добри християни, достойни клирици, благочестиви монаси, светци. И други причини за брака няма.
8. Много от нещата, написани за брака, са несполучливи, защото аргументацията им е колеблива и лесно се опровергава от критиката. Авторите им използват места от Священото Писание и Отците, които не съответстват на темата. Техният опит е умозрителен, те просто се опитват да се опрат върху свещените текстове. Ще ви дам един пример: някой автор стига до извода, че всеки християнин, който по своя вина няма много деца, подлежи на вечно наказание, защото в ада отиват несправедните и грешните. Разбира се, според Писанието там ще отидат несправедните, и авторът многократно се позовава на известни текстове. Трудността е само в това да намери места, осъждащи немногдетните,

или забраняващи съпругеските отношения в брака. Знаем, че няма толкова много места, посветени на тази тема.

9. Заинтересоваността на Църквата от многодетността е чисто теоретична, и затова тя не призовава съпругеските двойки непременно да имат много деца. Мисля, че окръжните също не решават проблема. Те създават впечатление у самите им съставители, че са дълбоко загрижени за семейните двойки. Резултатът е нулев. Ние имаме нужда от дела, а не от теории.
10. Когато канят духовника в семейството, за да обсъдят проблема за раждането на деца, той трябва да бъде изключително разсъдителен. Той не може да изисква от съпрузите да имат едно-две деца, и след това да спрат. Също така ще бъде безумно, ако ги посъветва да имат десет деца, твърдейки, че такава е Божията воля. Изобщо, проблемът се решава от самосебе си. В мене се създаде мнението, че съпрузите първо трябва заедно да решат въпроса за раждането на деца. И обратното, когато децата се раждат в мир по топлите молитви и желанието на родителите, всичко се променя. Това е идеалният случай.
11. Що се отнася до случаите, когато вярващите родители се страхуват да имат много деца, опасявайки се от увеличаването на икономическите трудности, мисля, че тези трудности се решават според мярата на духовния ръст на съпрузите, и доверието им в Бога се умножава с второто, третото и всяко следващо дете.
12. Има много вярващи двойки, които попадат в неопишуемо страшни ситуации, само защото още не са намерили човек, който да ги разбере и да им помогне. Те буквално изнемогват и нерядко стигат до пълно отчаяние.

Завършвайки това писмо, в което са изложени само отделни възгледи за брака и раждането на деца, аз си помислих, че някои могат да ги изтълкуват неправилно. Тези, които разглеждат проблемите на съпругеския живот от пастирска гледна точка, предполагам, че ще се съгласят с мене. Мисля, че казаното в частен случай трябва в свое време да стане по-широко известно. Лесно е да “разрешаваме” разнообразните проблеми на брака по една и съща рецепта. В действителност така ги усложняваме още повече. Както не можем да лекуваме всички телесни болести с аспирин, така и проблемите на брака не можем да решаваме по едно и също предписание.(2)

Сега, когато завършвам писмото, от съседната стая се чува пеенето на единия ми син, кихането на другия, който лежи в леглото с грип, в другата стая пеят в хор три дъщери, в кабинета трака шевната машина. Може би тази картинка ще ти хареса, а може би ще те смути. Всичко това са перипетии на семейния живот. Бъди здрав!

1) Свещ. Йоан Карамихалев, *Записки по Православна християнска етика*

2) Дионисий Тацис, *Да превърнеш чуждата болка в своя*

СУЕВЕРИЯ СРЕД ДНЕШНИТЕ ХРИСТИЯНИ

ВЪВЕДЕНИЕ

Има два пътя – един на живота и един на смъртта, но между двата пътя има голяма разлика

(Из „Учение за дванадесетте апостоли“) (Бележка под текста: Учение на... С., 1941, с. 25.)

рион

Голяма част от днешните християни дотолкова са свикнали със суеверията, че няма сила, която да ги разубеди да се откажат от тях. Често това са хора, които считат себе си за църковни авторитети и дават най-различни съвети как да се постъпи в една или друга ситуация, коментират „тънки“ детайли от църковния обред и дори внасят в него собствени „корекции“ и допълнения, на които започват да приписват толкова голяма важност, сякаш те действително са нещо свещено.

Например може да видите как се плисва вода пред човек, тръгващ за някъде, как се кове керемидата с пирон в дюшето под ковчегата на покойник, как се докосва свещеник „за късмет“, как се връзват мартеници по дърветата и т.н. и когато ги попитаме, откъде са научили всички тези странни „правила“, обикновено казват: „Ами тъй сме чули“, или: „Тук такава е традицията“.

Суеверните хора не разсъждават какво правят и защо го правят. Те възприемат църковните тайнства и обреди като някакви непонятни магически действия и от своя страна прибавят допълнителни (както мислят) елементи, „за да не се случи еди какво си“. Голяма заблуда! Но мнозина, особено по-възрастните, така са свикнали с нея, че се страхуват да не би нещо да им се случи, ако я оставят. Практиката показва, че хора с подобно повърхностно мислене много

трудно приемат здравата вяра и отхвърлят суеверието.

Не така обаче стои въпросът с търсещите хора (обикновено по-младите), които проявяват интерес към автентичното църковно учение и виждат безмислието на „бабешките басни“ (1 Тим. 4:7).

Тук ние нямаме за цел да изложим и анализираме всички възможни суеверия сред християните (което е не само доста трудно, а и едва ли е необходимо), но по-скоро бихме желали да подпомогнем благочестивия читател в неговата способност той самият да разграничава разнообразните и опасни суеверия от Божествената и непроменима вяра, *веднъж завинаги предадена на светиите* (Иуд. 1:3).

Какво значи „суеверие“

Думата „суеверие“ произлиза от старобългарски, а коренът „сue“ означава „празно, напусто безмислено, безполезно“ (оттук: „всue“ – „напразно“, „суeta“ – „празна, безмислена работа“). Следователно „суеверие“ значи „празноверие“, т.е. празна, безмислена, безполезна вяра. Сръбският Златоуст, св. Николай Велимирович (†1956) казва, че суеверието означава подчиненост на човека спрямо твари и предмети от по-низш порядък, поради което то може да бъде наречено „вяра в мрака“.

Суеверието е особено състояние на човешкото възприемане на някои събития, което не зависи нито от нивото на интелекта, нито от светското образование. Често пъти големи учени се явяват суеверни хора. Като например съвременен руски професор, доктор на физическите науки, който никога не се ръкува през прага на вратата, понеже това било „лош знак“.

Понякога суеверията се обясняват с народните традиции. Но трябва да се каже, че не всички народни традиции са достойни и трябва задължително да се следват. Свещеното Писание и историята ни дават достатъчно добри примери как понякога е постъпвал „народът“ и колко изменчиво е масовото съзнание. Докато на планината Синай Бог е давал Своите заповеди на пророк Моисей, еврейският народ се е кланял на златния телец. Къде в този момент е била „народната вяра“, с Бога или при идолите? Или пък когато 1500 години по-късно „народът“ радостно поздравява Христос с викове „Осанна“, а само след няколко дни пак същият този „народ“ неистово крещи „Разпни, разпни Го!“ (Иоан 19:6). Къде и как точно се е проявила „народната мъдрост“? подобни примери има много и, за съжаление, не само в миналото.

Хората днес обичат да се изтъкват като „вярващи“, понеже сега е модерно и дори престижно в очите на обществото. Най-малко, приема се като добродетел, като душевно благородство. „Аз – казва – съм вярващ човек“. Или: „Той е много вярващ“.

Да, но как точно вярваш? Защото на този свят – вери много. Един вярва тъй, друг – иначе. Един вярва в Бога, друг – в силата на природата, трети – в себе си, четвърти – в науката, пети – в някаква безлична незнайна сила, шести – в извънземните. Всички тези вери на тези „вярващи“ хора добродетел ли са?

Отговорът е – не! От цялото многообразие вярвания, една единствена вяра е добродетел: **правилната вяра в единия истински Бог.**

Автори: ѱеромонах Висарион (Зографски) и ѱеромонах Йоан (Филипов)

Този текст се публикува по благословението на ѱеромонах Висарион (Зографски)

ЖИТИЯ НА СВЕТИИ ЗА 15.05.2015

На 15.05.2015 отбелязваме паметта на:

Св. Преп. Пахомий Велики

Житие на Св.Преп. Пахомий Велики

[ЖИТИЕ НА СВ. ПРЕПОДОБНИ ПАХОМИЙ ВЕЛИКИ - 15052015>Житие на Св.Преп. Пахомий Велики](#)

ЖИТИЯ НА СВЕТИИ ЗА 13.05.2015

На 13.05.2015 отбелязваме паметта на:

Св. мѣца Гликерия

Житие на Св.мѣца Гликерия

[ЖИТИЕ НА СВ. МЪЧЕНИЦА ГЛИКЕРИЯ - 13052015>Житие на Св.мѣца Гликерия](#)

ИЗЛЕЗЕ НОВИЯ БРОЙ НА ЕНОРИЙСКИ ЛИСТЪ БЛАГОВЕСТИЕ

Излезе нов **брой 189**, на Енорийски лист **“Благовестие”**

КАКВА Е ПРИЧИНАТА ЗА ПАДЕНИЕТО НА ЧОВЕКА

Падението се обяснява с неопитността и невнимателността на сътворения от Бога човек, които го довели до там, да пренебрегне личностното единство и връзката със своя Отец – Бога, и по такъв начин, надявайки се, че и без Бога, сам по себе си може да бъде щастлив, с постъпката си извършил предателство. И така, падение се счита и нарича откъсването и отдалечаването на всяко тварно същество от първопричината за творението – Бога.

Според Божественото Откровение тварите, явявайки се следствие от Причината, не могат да съществуват сами по себе си, но само като участници на Божествената енергия и промисъл. Следователно, ако те се откъсват от удържащата сила и енергия – Бога, идват в изтление и загиват.

Отстъплението на творението от Бога е довело до две еднакво катастрофални последици: прекомерна гордост и въставане против Твореца и Промислителя, и откъсване от корена на вечния живот, от единствената причина за вечния живот – Бога. Един и същи грях е предизвикал катастрофа както в ангелската, така и в човешката природа. От егоистичното си високомерие ангелите помислили за себе си, че могат да съществуват независимо от Бога и загубили не само своето достойнство, мястото и светлината на богопознанието, но подложили на изменение и самия си облик – от светли същества с небесна красота станали отвратителни чудовища, родители на страха и ужаса, без всякаква склонност към покаяние и обръщане. Човекът, жертва на коварството на дявола, макар и да изгубил богоподобното си състояние и да бил изгонен тук, в долината на плача, не се лишил от благодетелното покаяние, което може да го доведе до обръщане.

Автор: Старец Йосиф Ватопедски

Източник: Атонски беседи

ПРОСЛАВА НА СВ.СВ. КИРИЛ И МЕТОДИЙ

СВЕТИ РАВНОАПОСТОЛИ И СЛАВЯНОБЪЛГАРСКИ ПРОСВЕТИТЕЛИ МЕТОДИЙ И КИРИЛ -
11052015

ПРЕДИ И СЛЕД КРЪЩЕНИЕТО - БЕСЕДИ С НОВОНАЧАЛНИЯ

ОСМА БЕСЕДА

*- На Бога не са Му нужни моите молитви: Той
Сам знае какво ми е необходимо и без моята
просба.*

- Това, приятелю мой, е истина, но от това не следва, че може и да не се молим на Бога. На Бога, разбира се, не са нужни твоите молитви; твоите славословия не прибавят нищо към Неговото неизменно блаженство, но Той ти е заповядал да се молиш, Той изисква от теб славословие, поклонения, благодарения и моления, защото ти - Неговото творение, не можеш да минеш без молитви, без да изпаднеш в крайна неблагодарност.

Бог има пълното право над твоята мисъл, на която Той е извор. Той ти е дал сърцето и има право на твоята сърдечна любов. Той иска ти да би изявявал своята любов към Него доброволно и с желание.

Бог знае всички твои нужди; това е правилно съждение, и, разбира се, не за да Го уведомиш за тях ти трябва да ги представяш в молитвата си. Но това ти е заповядано, за да не губим от погледа си своята немощ, неспособността си да се справиш без Неговата Божествена помощ. Заповядано ти е да се молиш, за да би си спомнял непрестанно за своята зависимост от Него. Заповядано ти е да се молиш заради самия теб.

Бог иска ти да се молиш, за да се покланяш достойно и праведно на твоя Господ и Бог, да мислиш за Този, Който непрестанно се грижи за теб, да обичаш Този, Който е твоето най-висше благо и твоят Всемогъщ благодетел, и накрая – защото е добро, полезно и необходимо да се молим!

Кое може да бъде по-възвишено и по-сладостно от молитвата! Тя е най-благородното занятие за човека в този живот; тя облагородява всички наши останали занятия. Молитвата е възнасяне на човешката мисъл към Бога, съединяване на човешкото сърце с Всесъвършения Бог, Който единствен може да го изпълни. Това е беседа на сина с възлюбения Отец, благодарение, принасяно от помилвания престъпник на своя Спасител; обръщане на немощния грешник към Бога, който е казал: **който дохожда при Мене, няма да го изпъдя вън** (Йоан. 6:37).

Молитвата е най-доброто утешение във всички наши скърби; за нашето сърце тя е съкровище на мира, което никой не може да ни отнеме; защото молитвата действа в дълбините на душата, любеща Бога. Топлата и смирена молитва е толкова сладостна за сърцето, че поставяйки я като задължение за нас, Господ с това е осигурил нашето истинско щастие.

Затова и нашият Спасител, дошъл на земята, за да ни направи добри и щастливи, нищо не е повелявал толкова много, както това – да се молим непрестанно, неуморимо, търпеливо и да приучаваме душата си да мисли непрестанно за Бога и да Го обича повече от всичко!

Молитвата е здравата основа на християнския живот, чрез нея се получава благодатта, променяща и възраждаща душата и сърцето на човека.

Моли се от цялото си сърце, не само с уста, но и от дълбочината на духа. Започвай деня и го завършвай с молитва, за да биха се освещавали всички твои дела и за да бъдат простени всички твои простъпки. Моли се в скърби, в опасности, в прегрешения. Моли се, когато си съгрешил, за да получиш прошка на греховете. Присъединявай молитва към всички твои ежедневни занятия; с нея нищо няма да бъде маловажно и нищожно пред Бога; с нея нищо не

е загубено за спасението.

Ти ще бъдеш добър и чист, ако се упражняваш в молитвата; тя ще те научи на всичко. Твоето сърце ще бъде мирно, и сред бедствията на живота ще чувстваш вътрешна радост, която услажда всяка горест. А когато времето на твоето изпитание се прекрати, ти ще пожънеш плодовете на своята вяност.

Добри и верни рабе - ще ти каже Христос, - ***в малко си бил верен, над много ще те поставя; влез в радостта на господаря си*** (Мат. 25:23).
